

Иван Хемницер
Зеленото магаре

С каква ли цел един глупак
(навярно всички ни да слиса)
едно магаре взе и по мерак
така го боядиса,
че стана тялото зелено, а пък краката сини.
Поведе го по улиците той
и плисна се тъпа като порой:
и непознати, п роднини,
и татковци, и майки, и деца, и люде стари
възкликваха отвред: „Какво магаре!
Зелено като щиглец, а краката сини!
Кога е виждал някой някога това?
Подобно чудо случва се веднъж на сто години!
Достойно е да се увековечи в слова,
та внуците дори за него да узнаят
и чудесата в този наш век да ги смаят.“
По улиците към зеления осел
прииждат хора. Който е по-смел,
по покривите се катери.
Тук някой от прозореца се звери,
там друг подставка търси да намери,
магарето да зърне, па макар за миг,
като върви сред шумове и вик...

И всеки всекиго притиска,
и блъска с лакът и ритник,
и се гневи, и писка...
Е и какво?... Два дни, оставили семейства, дом,
тъпяха се тъпи с карети и пешком.
А болните забравяха и болки, и зараза,
щом някой за магарето им заразказва.
Пък майките приспиваха децата си смирено,
със песни за магарето зелено.

Ей трети ден магарето си води нашият глупак,
но да го види никой не помръдва крак.
Доскоро хвалено, обсипано със слава,
магарето потъна бързо във забрава.

Най-причудлива глупост сътвори,
щом тя е нова славословят я дори.
Глупак е този, който смята
глупаците да вразуми.
За смях ще стане на тълпата.
Не ги закачайте. След време те сами
ще си налучкат пътя верен.
Дори глупака най-наперен
могло би времето да вразуми.

КРАЙ

© Димитър Стойчев, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3977>]